

Un dia vaig tenir un Somni

Fa molt de temps que lluito per poder escriure tot el que va passar durant aquell hivern, mai m'hi he vist en cor i encara ara dubto de poder-ho fer.

Es deia Clara. Segurament encara s'hi diu, o potser no. Fa anys que vaig deixar de saber res d'ella. Encara recordo aquell dia, de fet, no crec que me n'oblidi mai.

Era una tarda de Dissabte, el 22 de Desembre del 1998. Vaig decidir anar al cinema, volia veure una pel·lícula que havien estrenat el dia anterior: "Segueix-me, Tracy", vaig trucar a unes quantes amigues però totes havien quedat o els feia mandra d'anar-hi. Vaig decidir doncs que hi aniria sola. No ho havia fet mai i no m'atreia gaire la idea, però tenia moltes ganes de veure la pel·lícula i la volia veure aquella mateixa tarda.

Sovint em pregunto què és el que vaig fer malament. Penso en tots i cada un dels moments que vaig passar amb ella buscant el que la va portar a... i no se m'acut perquè ho va fer.

Vaig comprar l'entrada i vaig entrar a la sala on no hi havia ningú. L'acomodador em mirava amb mala cara, tom si jo tingués la culpa de què ell hagués de treballar més.

Quan els llums ja s'havien apagat va entrar una noia Jove i es va asseure dues cadires més enllà. Va començar la pel·lícula. Les crítiques l'havien deixada molt bé i estava impacient per veure de què es tractava. El director era en Ken Kurts, un dels més prestigiosos de tot el país.

Una noia va sortir en escena, parlava amb un noi, es van fer un petó i se'n van anar junts cap a un cotxe. Vaig començar a veure la imatge borrosa i de cop i volts jo estava asseguda a classe menjant uns canelons, la professora estava despullada i... merda! Jo també! Em vaig despertar de cop sense saber on era.

-Ho sento, no volia espantar-te. La pel·lícula ja ha acabat.

Vaig tornar a la realitat. La noia que estava asseguda a prop meu, l'altra única persona que havia entrat a la sala, m'havia despertat. Vaig balbucejar un gràcies i vaig sortir torrents de la sala, avergonyida. Perquè sempre m'havia d'adormir al cinema? Vaig decidir anar a prendre un cafè al bar del costat per despertar-me una mica.

De vegades penso que sí que sé perquè va passar. Tot va venir després del dia que ens vam trobar aquells dos nois al part. Però podia ser tan sols per allò? Feia pot temps que ens coneixíem quan ells va desaparèixer però estic segura que m'estimava. Ells m'ho deia, m'ho va dir el primer dia que vam parlar més de dues hores seguides. D'una altra persona hagués dubtat, però de la Clara no. Els seus ulls mai mentien.

Vaig fullejar el diari mentre em prenia el cafè. A les 22.30 h tornaven a passar la pel·lícula. Faltaven deu minuts. Volia veure-la, vaig prendre'm ràpid el cafè que em quedava al got i vaig sortir torrens a comprar l'entrada.

A la sala tan sots hi havia una persona i era la noia que hi havia anat també a la sessió anterior. Vam creuar les mirades avergonyides. Vaig seure dos seients més enllà d'on era ells i li vaig donar les gràcies per haver-me despertat abans. Ells em va confessar que també s'havia adormit i que per això hi tornava. Vam riure plegades i vaig adonar-me que m'agradava tom somreia.

Em va dir que es deia Clara, tenia 20 anys i estudiava periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Vam callar, la pel·lícula començava. Vaig despertar-me quan l'acomodador em va dir que la pel·lícula ja havia acabat, i que hauríem de marxar perquè havien de netejar la sala. Vaig mirar al meu costat buscant la Clara. Encara dormia. Vaig esperar uns segons abans de despertar-la. M'agradava.

Vam sortir totes dues avergonyides d'aquell cinema pensant que mai més hi tornariem, ens havíem adormit les dues vegades, què devien pensar de nosaltres? M'era igual, m'havia adormit al seu costat. Em vaig sorprendre pensant això, no la coneixia de res. Em va fer tornar a la realitat ella mateixa dient-me que se n'anava. Ens vam dir bona nit i vam marxar en direccions contràries. Jo, de tant en tant, em girava intentant esbrinar cap on anava, tenia ganes de córrer cap a ella i donar-li el meu telèfon, dir-li que quedéssim un dia... Vaig ser conscient ràpidament que no ho havia de fer i vaig seguir caminant cap a casa.

Abans d'anar a dormir vaig agafar el diari i vaig mirar a quina hora Tornaven a fer la pel·lícula l'endemà. I si la Clara hi anava? Necessitava tornar-la a veure.

Va ser una relació curta, no va allargar-se més de dues setmanes. Però sé del cert que em vaig enamorar. La Clara em va donar més que cap altra

persona. Va ser tant estrany tot plegat, semblava que ens coneguéssim de tota la vida. Normalment t'agrada una persona i més endavant aprens a estimar-la, però amb ella va ser tant ràpid. Potser tot es va complicar perquè vam córrer massa? Mai ho entendre. Estic segura que la Clara també m'estimava.

Em vaig llevar tard i no vaig esmorzar. Per dinar em vaig fer un plat d'arròs però ni me'l vaig acabar. No tenia gana. L'havia perduda d'ençà que la Clara em va somriure. Faltaven tres hores, quatre minuts i disset segons per tornar al cinema. Tindria sort i la trobaria?

Vaig arribar quan faltaven vint minuts perquè comencés la pel·lícula. A la sala hi havia tres persones, però cap d'elles era la Clara. Em va decebre que no hi fos, quina ximpleria, m'havia fet masses il·lusions. Els llums es van apagar i va començar la pel·lícula. Aquest cop vaig somniar que sortia a exposar un treball a classe i anava sense pantalons. Tothom s'estava rient de mi perquè les calces que portava eren de color rosa. Algú em va tocar el braç i em vaig despertar.

-Hola Marta, Sortim?

La Clara era allà! M'havia despertat perquè volia sortir amb mi del cinema. Alguna cosa creixia dins meu cada cop que la veia. Vam anar al bar on havia anat jo el dia anterior i vam demanar dos tallats. La Clara estava tant maca aquella tarda. Vam parlar tom si ens coneguéssim de tota la vida i quan m'estava explicant el treball que havia de lliurar el dia següent em vaig llençar a sobre seu i li vaig fer un petó. Vam callar durant uns segons, després ens vam mirar amb vergonya. Vam pagar els tallats i vam marxar. Abans de separar-nos la Clara em va preguntar si per tornar-me a veure havia d'anar al cinema a veure la pel·lícula altre cop. No podia controlar les ganes que tenia de plorar, de riure, de cridar, d'abraçar-la. Allò volia dir que volia tornar-me a veure.

Crec que mai oblidaré aquell primer petó. Tenia els llavis molt tous i m'encantava. Hagués pogut tenir un final feliç tot plegat, però no el va tenir i em pregunto el perquè encara.

Els dies següents van estar inundats d'una màgia infinita. Ens passàvem el dia juntes caminant agafades de la mà, abraçant-nos, dient-nos ximplement que ens estimàvem i rient recordant tom ens havíem conegut. No vaig reprimir-me mai de dir-li que no podria viure sense ella per molt que em semblés prematur. Sentia que res no ens podria separar. Quan estava amb ella el món queia i nosaltres volàvem per sobre la gent. Per molt ràpid que

hagués anat tot, per molt estrany que fos, no podia negar-me que l'estimava i ella també m'estimava a mi.

Ha arribat el moment d'escriure el que va passar el dia del part. Potser al lló va ser el desencadenant de tot el que ha seguit des d'aleshores.

Un dia, estàvem assegudes al banc d'un parc, i de cop i volts se'ns van apropar uns nois. Ens van preguntar si volíem ser les seves putes, que ens pagaven si ens ho muntàvem amb ells. Quan els vam dir que ens deixessin en pau que no ho volíem fer van agafar uns troncs que hi havia al terra i ens van pegar. Mentre ens donaven cops anaven cridant "lesbianes de merda". Vam sortir torrents d'allà sense dir-nos res. Ens vam acomiadar amb un petó fred -el petó més fred que m'han fet mai- i cada una va anar-se'n cap a casa seva. Aquell va ser l'últim dia i també l'últim petó.

Passaven els dies i la Clara no em deia res, la trucava i no m'agafava el telèfon, vaig anar fins a casa seva per veure-la però em van dir que s'havia canviat de pis. Després de mesos i mesos buscant-la desesperadament vaig admetre que s'havia acabat. La meua pregunta era: perquè?

Al cap d'un any aproximadament vaig rebre una carta seva. Em deia que ho sentia per haver marxat d'aquella manera. No feia referència a res més del que havíem viscut juntes. Em parlava del seu promès, em deia que estava embarassada, que era molt feliç i que les coses no li podrien anar millor. Potser eren imaginacions meves, però sobre aquells fulls escrits hi havia gotes de tints correguda, com llàgrimes humides caient sobre el que hi havia escrit.

La clau de tot, ara me n'adono, va ser l'insult de sentir-se menyspreada, ridiculitzada per aquells nois. La Clara va sentir por. Va decidir llavors que no volia formar part d'aquell món repressiu, que volia caminar pel carrer amb la seva parella sense que ningú la mirés, amb el cap ben alt. Volia tenir una vida "normal", com qualsevol altre, volia viure sense sentir-se amenaçada, ni perseguida, ni insultada. Però per això havia renunciat a ser feliç.

Ahir em vaig trobar la Clara pel carrer, la vaig veure venir torrents cap a mi somrient tom sempre. De sobte, però, vaig veure que la boira la travessava, i vaig adonar-me que tan sols era un record.

De vegades crec que ha merescut la pena viure, tan sols per poder recordar els moments que vaig passar amb ella. Altres vegades penso que potser res ha existit mai, que simplement un dia vaig tenir un somni.